

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **V. G.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, ev. číslo ..., bytem H. 20, B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2014, č. j. OAM-186/ZA-ZA14-LE21-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 7. 2014, č. j. OAM-186/ZA-ZA14-LE21-2014 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou ze dne 31. 7. 2017 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 31. 7. 2014. Obsahem žaloby byl popis skutečností, na základě kterých se rozhodl opustit dne 29. 3. 2014 Ukrajinu, protože jeho život byl v nebezpečí. Obával se

z mužů, kteří přijížděli do jeho vesnice, snažili se pod záminkou práce v Rusku získat mladé muže, aby bojovali za Rusko na východní Ukrajině. Na Ukrajině operují různé ozbrojené polovojenské skupiny, které se chovají vůči civilnímu obyvatelstvu velmi agresivně. Jeho osobně chtěli odvést násilně, nechat narukovat do protiukrajinských jednotek. Začal se bránit, byl proto surově napaden. Dále uvedl, že je chronicky nemocný, má potíže s ledvinami a močovým systémem po prodělaném zánětu ledvin. Rovněž má poškozenou i páteř, která mu podstatně znemožňuje pohyb. Zdravotní péče na Ukrajině je naprosto nedostatečná, pokud nějaká existuje, tak je zpoplatněna. Dodatečně doplnil ještě lékařskou zprávu prokazující jeho zdravotní problémy.

V písemném vyjádření žalovaného ze dne 10. 9. 2014 popřel žalovaný oprávněnost námitek uvedených žalobcem, nesouhlasil s nimi, neboť neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud se týče obav žalobce z jednání mužů, kteří měli pod záminkou dobře placené práce v Rusku lákat mladé muže do ozbrojených skupin, které působí na východní Ukrajině, žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení azylu. Správní orgán na základě obstaraných podkladů dospěl k závěru, že v kontextu aktuální situace na Ukrajině je zcela nepravděpodobné, aby docházelo k odvádění mladých mužů ze západu Ukrajiny a jejich zapojení do konfliktu na straně ozbrojenců a takové jednání zůstalo zcela bez odezvy ukrajinských státních orgánů. Žalobce sice uvedl, že své napadení oznámil na obvodním oddělení, o dalším průběhu vyšetřování se však již dále nezabýval. Relevantními neshledával žalovaný ani námitky v souvislosti se zdravotním stavem jmenovaného. Z jeho výpovědi i jím předložených lékařských zpráv nevyplývá, že by jeho zdravotní stav vyžadoval specializovanou, ve vlasti nedostupnou léčbu. Sám uvedl, že ve vlasti přístup k lékařské péči měl a využíval ji, proto jeho námitka, že zdravotní péče na Ukrajině je nedostatečná, je dle názoru žalovaného zcela účelová. K žalobě předložil lékařské zprávy týkající se operace jeho nosní přepážky, žalovaný ze zprávy o hospitalizaci ze dne 4. 9. 2014 zjistil, že žalobce je po opakovaném úrazu nosu, je bývalý boxer, takže ke zranění nosu mohlo dojít zcela jinak, než jak prezentoval před správním orgánem. O zranění jako důsledku zbití se v lékařské zprávě vůbec nehovoří. Po zákroku byl po dvou dnech propuštěn domů, nebyl mu nastolen žádný dlouhodobý speciální režim ani medikace. Žalovaný má proto za to, že hodnocení žádosti je zcela v souladu se zákonem, z odůvodnění rozhodnutí jsou zřejmé všechny závěry žalovaného, jakož i úvahy, jimiž byl při vyslovování těchto závěrů veden. Navrhl proto, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Žalobce podal repliku k vyjádření žalovaného dne 20. 10. 2014, v níž namítl, že správní orgán nesprávně zhodnotil jeho situaci vzhledem k současné situaci na Ukrajině a jeho tvrzeným potížím. Současná Ukrajina je ve stavu občanské války. Dále opakovaně poukázal na velké zdravotní obtíže, které může v ČR řešit, dále i na to, že v ČR má zázemí, které mu poskytuje jeho matka. Po návratu na Ukrajinu by musel ihned narukovat do armády a bez řádného doléčení jeho potíží by to nebylo vhodné a velice by trpěl. V současné době nemá možnost si jinak legalizovat pobyt na území ČR, neboť při podání jakékoliv žádosti o pobyt dle zákona č. 326/1999 Sb., by musel vycestovat na Ukrajinu, kde by byl ihned odveden na vojnu, a nemohl by se léčit a kvalita jeho života by byla nenávratně poškozena. Doložil dále lékařskou zprávu o odložení operace na den 6. 1. 2015.

Ve správním spise se nachází žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 4. 2014, z níž vyplynulo, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti. Ukrajinu opustil dne 29. 3. 2014, protože jeho život byl v nebezpečí, bili ho. Vysvětlil, že do jeho města přijížděli osoby a najímali lidi na práci do Ruska. Protože u nich práce nebyla, mnozí s tím souhlasili. Takto přišli i za ním, začali jej lákat, odmítl s tvrzením, že má práci. Následně poté, co jim řekl, jaké informace získal od svých kamarádů ohledně práce v Rusku, muži jej chytili a odvedli do autobusu. Bránil se, křičel, začali do něho kopat, zlomili mu nos, což zjistil druhý den v nemocnici. Informoval obvodní policii, která prohlásila, že situaci vyřeší, o výsledku však není informován. V mezidobí, kdy si vyřizoval doklady na cestu, mu neznámí muži telefonicky vyhrožovali, přijížděli v noci, bouchali mu do oken. O mezinárodní ochranu žádal především z obavy před těmito lidmi, kteří jej nenechají žít, obával se ze zabití. Spojení se zastupitelským úřadem za svého pobytu v cizině nenavázal, nikdy v minulosti o azyl nežádal, nikdy proti němu nebylo, ani v současnosti není, vedeno trestní stíhání.

Z obsahu pohovoru sepsaného se žalobcem dne 30. 4. 2014 za přítomnosti tlumočníka ukrajinského jazyka, shodně s obsahem žádosti uvedl, že do jeho města začali přijíždět ode dne 12. 2. 2014 muži, kteří najímali mladé muže na práci, chodili po domech, zazvonili a nabízeli práci. Do jeho domu přišli tři muži dne 17. nebo 18. 2. 2014, a ačkoliv už tehdy neměl práci, řekl jim, že práci má, protože věděl, o co se jedná. Uvedl, že ví o nábor jaké práce se jedná, poté jej chytili, táhli do autobusu. Ačkoliv se bránil, udeřili jej, hodili na zem, začali do něho kopat. Probral se až asi po dvou hodinách odpoledne, byl v bezvědomí. Vyhledal lékařské ošetření. Lékař se jej ptal, zda má zavolat k tomu, co se mu přihodilo, odmítl, s tím, že na policii již byl. Obrátil se na svoji matku žijící v ČR, kterou informoval o tom, co se mu přihodilo a ta mu začala vyřizovat doklady k cestě do ČR. Vypověděl, že ti lidé mu stále volali až do jeho odjezdu ze země, telefon stále vyzváněl, ale on ho nebral, vypínal jej. Jakmile ho zapnul, aby třeba zavolal matce, okamžitě mu volali. Nebyl toho názoru, že přestěhováním do jiné části Ukrajiny by situaci vyřešil. V doplňujícím pohovoru dne 11. 6. 2014 uvedl, že má zdravotní potíže, často krvácí z nosu, bolí ho hlava, ráno ho často bolí ledviny. Na bolest hlavy a ledvin bral léky již na Ukrajině, žádné lékařské zprávy z Ukrajiny nepředložil, tvrdil, že je nechal na Ukrajině.

Totožnost žalobce byla prokázána cestovním dokladem Ukrajiny č. ER201500 platným do dne 24. 2. 2024.

Při posouzení věci vycházel Krajský soud v Brně z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl dle zákonných podmínek dle § 51 odst. 1 věta první s.ř.s. bez nařízení jednání.

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

V souvislosti s rozsudkem NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz soud poukazuje na to, že „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1990 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“.

V daném případě stěžejní skutečností, o kterou opřel žalobce opodstatněnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byla především snaha žít v ČR společně s matkou a tetou. Sám potvrdil, že nikdy neměl problémy se státními orgány své vlasti. Vlast opustil z důvodu nátlaku lidí, kteří přijížděli do jeho vesnice a snažili se pod záminkou práce v Rusku získat mladé muže, tedy i jeho, aby bojovali za Rusko na východní Ukrajině. Soud se ztotožnil s pochybením věrohodnosti žalobcova tvrzení, že měl být zbit muži, kteří se jej snažili odvést do Ruska a následně poslat na východní Ukrajinu bojovat proti ukrajinské vládě, neboť v průběhu správního řízení několikrát změnil svá tvrzení. Rozpory spočívaly zejména v tom, že měnil časové zařazení událostí. Tvrdil například, že nejprve jel do nemocnice, následujícího dne pak učinil oznámení na policii, později výpověď modifikoval v tom smyslu, že do nemocnice a na policii jel ještě v den útoku. Ačkoliv byl na uvedený rozpor správním orgánem upozorněn, nedokázal jej vysvětlit. Stejně tak nebyl schopen vysvětlit i rozpor v jeho výpovědi týkající se samotných mužů, kteří měli provádět nábor mladých mužů na stavební práce do Ruska. Žadatel v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že asi dva až tři dny poté, co tito muži poprvé odvezli zájemce o práci z jeho města, se několik z těchto odvedených mužů vrátilo a vyprávělo žadateli o tom, že byli nasazeni v bojích na východní Ukrajině, přičemž žalobce měl být zbit těmito náboráři ještě předtím, než se odvedení muži z východu vrátili, tudíž nemohl ještě vědět, co se s nimi stalo.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany si zajistil podkladovou dokumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z informací, které měl žalovaný o aktuální situaci na Ukrajině, lze vyloučit, že by k takovémuto událostem, kdy Rusové na západní Ukrajině verbují mladé muže, aby se pod záminkou práce v Rusku, připojili k bojům na východě na straně proruských skupin, docházelo. Žalovaný měl k dispozici zdroje vládní, nevládní, české i zahraniční, žádná podobná situace však zjištěna nebyla. Hypoteticky však popisovanou situaci nelze podřadit pod pojem hrozba pronásledování (§ 2 odst. 9 zákona o azylu). Uvedení muži nebyli ukrajinské státní moci, ale jednalo se o zástupce údajně ruské soukromé stavební společnosti. Dále je třeba zdůraznit, že žalobce po svém napadení sice na policii tuto skutečnost nahlásil, avšak poté, co mu mělo být ze strany oněch mužů vyhrožováno, se již na policii neobrátil. Nevyužil proto možnosti obrátit se na nadřízené orgány policie, případně na úřad ombudsmana.

Soud se rovněž ztotožňuje i se závěry žalovaného, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu dle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Jak vyplynulo z výpovědi žalobce, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nebyl v ČR udělen azyl některému z rodinných příslušníků

žadatele dle citovaného právního ustanovení zákona o azylu. Závěry, že nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny, byly proto soudem potvrzeny.

Pokud se týká posouzení možnosti udělení azylu ve smyslu § 13 citovaného zákona, soud dále poukazuje i na citaci NSS uvedenou v rozsudku ze dne 22. 8. 2013, č. j. 7 Azs 21/2013-29, www.nssoud.cz, dle které „*v souvislosti s rodinným životem stěžovatele není na místě ani shora uvedená stížní námitka poukazující na existenci důvodu pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Je tomu tak již proto, že manželce nebyl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu*“. Uvedený judikát lze aplikovat i na projednávanou věc žalobce, byť se nejedná o manželku, nýbrž matku a tetu žijící v ČR.

S ohledem na provedení důkazů nebyly shledány ani důvody pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. S ohledem na provedení důkazů nebyly shledány ani důvody pro udělení azylu dle § 14a zákona o azylu, žalobci se nepodařilo prokázat, že by mu ve státě jeho posledního trvalého bydliště hrozilo nebezpečí vážné újmy, ani správní orgán po prošetření jeho rodinné, sociální a ekonomické situace nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že jeho osobní a rodinná situace je nějakým způsobem výjimečná s ohledem na existenci okolností odůvodňujících humanitárního azylu. Rovněž tak i popis zdravotních obtíží neprokazoval, že jeho zdravotní stav vyžaduje specializovanou či ve vlasti nedostupnou léčbu, tudíž ani zlomenina nosu nemůže odůvodnit udělení azylu z humanitárního důvodu. Pokud se týká zdravotních obtíží s ledvinami, tyto léčil již na Ukrajině, tudíž měl ve vlasti přístup k dostatečné léčbě. Nebyly tak shledány žádné důvody, které by vyhovovaly udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu.

Krajský soud se rovněž ztotožnil s názorem žalovaného, že žadatel neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, jelikož ten je na Ukrajině od roku 2000 zrušen. Po zhodnocení výpovědi žadateli o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že by jmenovanému v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný z doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině (ze správy Evropské komise – Ukrajina ze dne 27. 3. 2014, informace Zastupitelského úřadu Kyjev č. j. 221/2014-KIEV ze dne 10. 3. 2014, zprávy Congressional Research Service – Ukrajina ze dne 24. 3. 2014, informace MZV ČR č. j. 110044/2013-LPTP ze dne 2. 10. 2013, informace MZV ČR č. j. 98524/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2014, zprávy organizace Freedom House – Ukrajina z ledna roku 2014, která však vzhledem ke změnám, které na Ukrajině proběhly, ztratila svou aktuálnost, zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Jedná se o doněckou oblast a luhanskou oblast. Ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní. Žalobce pochází z volynské oblasti, kde žijí i jeho rodinní příslušníci. Tato oblast se nachází

na západě země, zhoršená bezpečnostní situace se jí proto netýká. Informace MZV ČR dále uvádí, že z bezpečnostního hlediska je situace na západě a středu země včetně hlavního města Kyjeva klidná.

Důvodem udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o rodině není ani existence rodinných vazeb na území ČR, o niž se žalobce zmínil, tedy skutečnost, že v ČR žije jeho matka a teta. Ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu tohoto ustanovení.

Optikou tohoto náhledu dospěl soud k závěru, že nebyly shledány důvody k udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, učiněný právní názor žalovaného byl podložen řádně zjištěným skutkovým stavem, správní orgán vycházel z dostatečně relevantních zpráv, které objektivně posuzovaly všechny rozhodné skutečnosti. Plně v intencích žalobních bodů se vypořádal jak se žalobcovými tvrzenými potížemi, tak i situací v zemi jeho původu. Za daného stavu proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. prosince 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová